

Jezus na gori Nebo

178. Na gori Nebo

1 Ker Me je našel že budnega, Me je gostilničar takoj z vso ljubeznijo in spoštovanjem vprašal, kaj vse potrebujem zjutraj, morda dišečo vodo za umivanje.

2 Jaz sem mu rekel: »Prihrani si trud, kajti če se bom hotel umiti, je povsod dovolj sveže vode. V bližini mesta pa je še iz Mojzesovih časov slavna in znana gora, na katero se nameravam povzpeti še pred sončnim vzhodom. V stari hebrejščini se imenuje Nebo, vi pa jo imenujete Mons Mosis, Mojzesova gora. Zato ne pripravi zajtrka prezgodaj, kajti tam nameravam ostati približno tri ure.«

3 Gostilničar je rekel: »O Gospod in Mojster, vse se bo zgodilo natančno po Tvoji volji; toda dovoli tudi meni in mojemu najstarejšemu sinu, da se s Teboj povzpneva na to goro, ki je pomembna zlasti judom, saj ni daleč od tod, v slabe pol ure bomo zlahka na vrhu.«

4 To sem gostilničarju dovolil, on pa je odšel in naročil, kako naj žena in drugi otroci poskrbijo za kuhinjo.

5 Ko se je vrnil, so se zbudili že tudi učenci, pred vrati gostišča pa stali vrhovni mestni sodnik in oba farizeja, Dismas in Barnaba, ter hoteli vstopiti; toda tudi Jaz sem že bil pri vratih, da bi se z Mojima dvema, gostilničarjem in njegovim sinom, povzpел na Mojzesovo goro.

6 Vrhovni mestni sodnik in farizeja so se ponudili, da Me najbolj prijazno spremljajo na goro. Takoj smo se odpravili in že v slabe pol ure stali na vrhu, ki ga je vrhovni mestni sodnik v svojo zabavo dobro opremil s klopmi. Bile so večinoma iz bazaltnih blokov, toda uporabne za tisto, čemur so bile namenjene. Poleg tega je dokaj prostorno ravnino na gori dal zasaditi z rožnimi grmi in drugimi aromatičnimi drevesci, tako da je bilo tam pred sončnim vzhodom, na tej z naše strani mesta lahko dostopni vzpetini, zelo prijetno bivati in opazovati vzhajajoče sonce.

7 S te strani mesta se je gora dvigala komaj nekaj več kot sto vatlov, toda proti dolini Jordana je strmo padala več kot približno dva tisoč vatlov (1 vatel = 60-80 centimetrov, opomba založbe Lorber Verlag), zato je bila iz doline Jordana videti kar spoštovanja vredna gora; le z vzhodne strani je bila samo grič, kakršnih je bilo vzdolž ozemlja Aurana kar nekaj.

8 Stali smo na griču ali Mojzesovi gori in opazovali nepregledno nižino Evfrata in puščavo, ki je bila, kolikor daleč je segalo oko, povsem čista.

9 Tudi južno je bilo vse čisto, videti je bilo vam iz Svetega pisma znane gore, na primer goro Hor, na kateri je moral Mojzes, podpirala sta ga Aaron in njegov sin Eleazer, prositi za zmago Izraelcev proti sovražnim Amalekitom. Če je spustil roke, je pomenilo, da so zmagali Amalekiti, če pa jih je dvignil, pa Izraelci. Videti je bilo tudi goro Hur, na kateri je umrl Aron, daleč v ozadju pa tudi vrh visokega Sinaja ter njemu

najbližjo goro Horeb.

10 Proti zahodu pa je bilo zelo megleno; le tu in tam so iz megle moleli visoki vrhovi Libanona, od severnih gora je bilo videti le vrh gore Hermon, iz katere izvira reka Jordan.

11 Tudi v nižini doline Jordana zaradi megle ni bilo mogoče videti ničesar, in to je vrhovni mestni sodnik zelo obžaloval, Jaz pa sem pripomnil, naj potrpi le nekaj ur. Sonce bo meglo že razkadilo in tako tisto območje rešilo slabih izparin. »Toda zdaj ne bomo opazovali te pokrajine, temveč pokrajino sončnega vzhoda.«

12 Farizej Dismas Mi je nato rekel: »O Gospod in Mojster, ali je gora, na kateri smo zdaj, tista, s katere je veliki prerok Mojzes izginil spred oči ljudi, ki so ga spremljali, zapustil svoje telo in se kot sijoč plamen povzpел v nebo, potem pa sta se, kakor pravi Pismo, pojavila na eni strani nadangel Mihael, na drugi strani pa satan, kot najvišji med hudiči, in se je satan tri dni bojeval in prepiral z nadangelom za Mojzesovo telo, kot vrhunec pa je satan še premagal nadangela in izginil z Mojzesovim telesom?

13 Zakaj je bilo to sploh dobro, o tem je doslej molčala in še molči vsa naša judovska modrost, in celo številni in veliki preroki nam tega niso pojasnili. Naši kabalisti so vso zadevo označili za apokrifno (nezanesljivo, opomba založbe Lorber Verlag) in jo imajo za pravljično, toda številna arabska plemena jo imajo za pristno. Kaj ti, o Gospod, praviš na to?«

14 Namesto Mene se je oglasil vrhovni mestni sodnik: »Zakaj bi bilo to pomembno, ko pa Mojzesov duh kljub vsemu živi med nami in je rešen? Telo je tako in tako le lupina človeškega duha, prav malo je pomembno, ali si ga je prilastil satan ali kakšen drug duh. Če bi bil sam na mestu nadangela, bi satanu že prej pustil veselje, če je že tako hlepel po Mojzesovem telesu!«

15 Nato sem rekel farizejema (Jaz): »Vrhovni mestni sodnik vama je kar dobro odgovoril; kajti Jaz, Gospodar vsega življenja, sem Mojzesu namesto njegovega grešnega telesa že priskrbel novo, satan pa ne bi imel nobene oblasti nad Mojzesovim telesom, če Mojzes v svojem prejšnjem času ne bi bil nikoli grešil v svojem mesu. Ker pa je v mesu grešil, čeprav sta njegova duša in njegov duh izvirala naravnost iz nebes, si je hotel satan pri Mojzesu prilastiti svoje, pri tem pa ne samo, da ni dobil ničesar, ampak je, kar zadeva njegovo moč, tudi skoraj največ izgubil. Od tistega trenutka se namreč ne sme več prikazati nobenemu umrljivemu človeku na zemlji, in to je njegovemu delovanju povzročilo nadvse veliko škodo. Odtlej je tudi veliko poganov pristopilo k Mojzesovemu nauku, in veliko preročišče v Dodoni, kot pglavitno satanovo delo zapeljevanja ljudi te zemlje, je bilo uničeno, in ni smelo biti več obnovljeno. Tudi veliko mlajše preročišče v Delfih je bilo uničeno kmalu po padcu

mesta Troje, in tudi to ni bilo povsem obnovljeno. Vendar se zdaj s temi stvarmi ne bomo več ukvarjali, kajti za človekovo notranjost niso pomembne.

16 Najbolje je spoznati Boga, enega in edino resničnega, Ga nadvse ljubiti in svoje bližnje kakor samega sebe.

17 Zdaj pa bo vsak čas vzšlo sonce in videli boste marsikaj, kar vas bo osupilo!«

179. Nenavaden sončni vzhod

1 V istem trenutku smo že zagledali nekakšno sonce, toda dokaj visoko nad obzorjem, povsem podobno pravemu soncu.

2 In vrhovni mestni sodnik Me je vprašal: »Gospod in Mojster, kako se je lahko sonce tako naglo povzpelo nad obzorje, da nismo niti opazili, da je že tako visoko? Tudi nobenih oblakov ni videti, ki bi lahko zakrili sonce, da ga ne bi videli vzhajati?«

3 Jaz sem rekel: »To ni pravo sonce, temveč le odsev sonca, ki je še pod obzorjem, in je posledica zrcaljenja negibne zračne plasti; toda to sonce bo kmalu izginilo, ko se bo pojavilo pravo sonce.

4 Glej, ta prizor s soncem ponazarja naravno luč človeškega razuma, ki bo tudi minila, ko bo kmalu v Meni za ljudi vzšlo pravo sonce življenja in je deloma že vzšlo.«

5 Farizej Dismas je nato rekel: »Menim, da je sonce, ki nam zdaj sije, še bolj varljivo, kot je ta navidezna sončna svetloba na vzhodu; nočem napovedovati nič slabega, toda kljub temu pravim: tudi za nas bo kmalu izginilo navidezno sonce, poganom pa bo vzšlo pravo sonce duha in življenja!«

6 Jaz sem rekel: »Da, morda imaš prav - saj je tudi zapisano, da bom Svojo luč vzel judom in dal poganom.

7 Zato ti povem, da bom odpravil tudi staro zavezo in staro oporoko ter zasnoval novo, tako za jude kakor za vsa ljudstva na zemlji po zgledu Melkizedeka, ki je bil kralj vseh kraljev, vrhovni duhovnik vseh vrhovnih duhovnikov, ki so mu morali vsi kralji in patriarhi zemlje dajati desetino, in tudi Abraham ni bil izjema.

8 In ta Melkizedek, od Noetovega časa pa do Abrahama, s katerim je bila po dani mu obljubi sklenjena zaveza, sem bil Jaz, in zdaj sem spet tukaj kot Isti, toda ne, da bi ohranil in utrdil staro zavezo, temveč sklenil novo zavezo z vsemi ljudmi, in potem bom na vekomaj edini kralj in gospodar in vrhovni duhovnik po popolnem Melkizedekovem redu.

9 Stari vrhovni duhovniki so morali za izbris svojih grehov žrtvovati živalsko kri, vendar je to bila samo prispodoba tistega, kar se bo kmalu zgodilo drugače. Kajti stari

vrhovni duhovniki so morali žrtvovati tudi za svoje grehe in nato za grehe ljudstva, vendar so grešili še naprej, sicer Jaz Svojega ljudstva ne bi polnih štirideset let pustil v puščavi v vseh mogočih stiskah.

10 Aron in Mojzes sta vsa leta žrtvovala po predpisu, toda to ni pomagalo ne njima ne ljudstvu, ki je vztrajalo v svojih grehih; Jaz pa bom le enkrat žrtvoval samega Sebe za vse ljudi, in tisti, ki bodo verovali Vame, bodo pred Menoj tudi pravični in čisti, na njih ne bo več mogoče najti nobenega greha. Zdaj veste, kako je z Menoj!

11 Mojzes je moral na tej gori še videti, občutiti in okusiti smrt, in je v svojih zadnjih trenutkih na kraju, na katerem zdaj sedim, zakričal: 'Gospod, z nami si sklenil zavezo proti smrti in proti grehu, in glej, tukaj moram umreti, ne da bi moja noga smela stopiti v obljubljeni deželo življenja!'

12 Nad njim pa je zadonel glas: 'Živel boš, vendar ne zaradi postave stare zaveze, temveč zaradi milosti Moje nove zaveze, ki jo bom sklenil z ljudstvi zemlje!'

13 Potem je bil Mojzes razrešen in sprejet, ne po svojih zaslugah, temveč po Moji milosti.

14 In prav na istem kraju vam zdaj, judom in poganom, povem, da z vami že zdaj sklepam novo zavezo in jo bom še utrdil, in to boste vsi doživeli v najkrajšem času. Vzhajajoče sonce pa naj Mi zdaj pred vami priča, da vam nisem govoril tjavendan.«

15 V trenutku je vzšlo sonce in nad njim je bil sijoč napis: 'Čast in slava enemu, edino pravemu Bogu na višavah vseh višav in v globini vseh globin!' in pod soncem:

'Melkizedek, pravi kralj vseh kraljev in vrhovni duhovnik vseh duhovnikov, edini pravi Oče Svojih otrok v nebesih in na tej zemlji!'

180. Izroditelj judovske nauka

1 Ko so vsi navzoči prebrali ta skrajno zgovoren napis, so bili nadvse presenečeni in osupli, zlasti trije Rimljani in skupina farizejev.

2 Kajti za Dismasom in Barnabo je prišlo še nekaj farizejev in rekli so: »Da, da, napisano je videti čudovito in vse je res. Stare zaveze z Abrahamom je konec, ne velja in tudi ne učinkuje več, kajti vsi dobro vemo, da skrinja zaveze že skoraj trideset let praktično ne deluje več - le Simon in Zaharija sta še poznala njeno staro moč. Tudi Aronova palica ne zeleni, sedem hlebov obličja pa so molji zgrizli v prah. Ostali sta le še kamniti plošči, toda pisava na njiju je iz leta v leto manj berljiva, zato je bilo nujno, da so že pred dvajsetimi leti staro skrinjo zaveze odstranili, ohranili le njeno zlato in oba velika keruba, ter enemu prvih in najboljših mizarjev naročili izdelavo nove, iz enakega lesa in enake oblike, jo tako kot staro okrasili z zlatom in nanjo znova pritrdili oba keruba. Prostor sredi nje, kjer se dviga dimni steber in občasno še ognjeni, je

moral biti narejen tako, da je bilo mogoče vanj polagati sveže zaneteno oglje in nanj dodajati kadilo in drugo prijetno dišečo smolo, da je nastal dimni steber; ta pa je najsvetejše tako zadimil, da se je bilo tam komaj mogoče zadrževati, ognjeni steber pa so morali ustvariti s prižiganjem nafte.

3 Tedanji visoki duhovnik je sicer menil, da nam bo nova skrinja zaveze na voljo enako, kot se je to zgodilo z novo zgrajenim templjem po babilonskem ujetništvu; toda zelo se je motil. Kajti nova skrinja zaveze ni več delovala, zato poznejši visoki svečeniki tudi niso imeli nič proti, da so si lahko Rimljani in Grki v zameno za žrtveni dar lahko ogledali najsvetejše tako kakor vse drugo; kajti v bližini nove skrinje zaveze se nikomur ni zgodilo nič hudega.

4 Farizeji in pismouki smo si že dolgo na jasnem, da je s staro zavezo konec. Le ljudstvo je treba, dokler se še da, ohranjati v stari veri, predvsem zato, ker jim prvič, ni mogoče dati boljše vere, in drugič, da bi tempelj in njegovi služabniki imeli prihodek, saj brez njega ne bi mogli obstati ne tempelj ne njegovi služabniki.

5 To sta tudi pglavitna razloga, zakaj tega Gospoda in Mojstra, ki smo Ga zdaj prepoznali kot edinega pravega ustanovitelja večne nove zaveze, tempeljski duhovniki tako zelo sovražijo, kajti dobro vidiijo, da je Njegov nauk poln božanske moči, vendar še predobro vedo, da je z njimi konec, če bodo ta novi nauk sprejeli in mu utirali pot pri ljudstvu.

6 Toda to jim bo v prihodnje - in to sami dobro spoznavajo - le malo koristilo, ker že številni v ljudstvu vedo, da je stara skrinja zaveze izgubila svojo moč, nova pa nima nobene moči več razen tiste, ki so ji jo dali ljudje s svojo okorno umetnostjo.

7 Kot tisti, ki smo še zmeraj povezani s templjem, ne moremo storiti nič niti za to niti proti temu, temveč le blaženo upati in čakati, kaj bo storil ta edini pravi Gospod nebes in zemlje, v prihodnje pa želimo vztrajati v popolni veri Vanj in v vsej ljubezni do Njega. Da bo On vse odredil kar najbolje in najbolj smotrno, smo vsi najbolj živo prepričani.«

8 Po teh besedah je vrhovni mestni sodnik rekel: »Tudi jaz sodim k tistim, ki so si v templju ogledali novo skrinjo zaveze in se ob tem prepričali, da judovska vera v enega Boga prav tako malo velja kot poganska v več bogov. Vendar so pogani vsaj spretnejši v raznovrstnem čaranju in tako lahko slepo ljudstvo še dolgo varajo in vlečejo za nos; toda z dimnim in ognjenim stebrom v najsvetejšem v jeruzalemskem templju pa je veliko težje, in duhovniki v templju delajo dobro le zase, ko slepemu ljudstvu dopovedujejo, da stara Mojzesova skrinja zaveze še deluje. Ko pa bo ljudstvo izvedelo, da to že dolgo ne drži več, pa bodo morali kar najhitreje vzeti pot pod noge, sicer se jim bo pri ljudstvu slabo pisalo.«

9 Nato se je obrnil k Meni in rekel: »Gospod in Mojster, ker si nam zdaj več kot dovolj

očitno dokazal Svojo božanskost, mi povej, ali sem govoril prav ali ne?«

10 Jaz sem rekel: »Popolnoma prav, kajti nobena prevara ne traja dolgo, tako kakor noč ne, ko vzide sonce.

11 Da bo tempelj s služabniki vred in celotnim mestom Jeruzalemom že v najkrajšem času uničen za vse čase časov, si lahko povsem prepričan; niti kamen na kamnu ne bo ostal! Jeruzalemski judje lahko prosijo zgolj za to, da jim ne bo treba bežati pozimi ali na sabat, kajti potem se jim bo še veliko huje godilo kot ob kakšnem boljšem letnem času ali na delovni dan.«

12 Ko sem to povedal, je izginil napis nad soncem in pod njim, in tudi megla v dolini Jordana se je začela razblinjati, ker je sonce z žarki začelo osvetljevati pokrajine obljubljene dežele.

13 Vrhovni mestni sodnik je pripomnil: »Škoda, da Jeruzalemčani niso mogli videti sonca s tema napisoma, kajti nad takšnim pojavom bi se morali globoko zamisliti.«

14 Jaz pa sem rekel: »Prav zato, da tega ne bi mogli videti, sem dovolil, da se vse pokrajine Jordana ovijejo v gosto meglo; kajti tisti, ki se veselijo teme, naj tudi požanjejo njeno plačilo!«

15 Ob tej priložnosti smo zagledali gazelo, ki je bežala pred šakalom. Šakal jo je kmalu dohitel in si jo privoščil za zajtrk. Ko je nato približno petindvajset korakov stran od nas ulovljeni zajtrk prav na hitro pospravil, se je lepo počasi oddaljil proti jugu, da bi tam morda ujel še kosilo,

16 Potem pa se je v zraku pojavil velikanski arabski orel, ki je iz višine kmalu zagledal plazečega se šakala, se kot puščica pognal nanj in ga kljub upiranju ponesel visoko v zrak. Potem ga je spustil nad zelo kamnitim krajem. Razumljivo, da je to povzročilo šakalovo smrt; orel pa se je kmalu spet spustil in se prepričal, ali je šakal res mrtev, ga znova pograbil s kremplji in z njim poletel proti jugu na primernejši kraj, na katerem naj bi potem šakal s požrto gazelo postal zajtrk velikanskega orla.

17 Po tem kratkem prizoru je vrhovni mestni sodnik rekel: »Gospod in Mojster, takšni prizori medsebojnega žretja med živalmi in hude bolezni pred človekovo smrtjo so se mi zmeraj zdeli nesmiselni in grozljivi, čeprav naj bi bila takšna ureditev, ki naj bi jo zasnoval en Bog ali več bogov, pametna. Ti boš že vedel, zakaj se vse to tako dogaja in se mora dogajati, toda ljudje, kot smo mi, celo pri najboljši volji tega ne moremo jasno razumeti.«

18 Jaz sem rekel: »To boš že še razumel. Po zajtrku se bo pokazala priložnost, da bomo govorili o tem; zdaj pa bomo za trenutek videli še Mojzesa in tudi angela, ki se je bojeval za njegovo truplo.«

19 Ko sem to rekel, sta Mojzes in nadangel Mihael že stala pred Menoj, se Mi priklonila, hvalila in častila Moje ime. Nato sta izginila, mi pa smo vstali in se podali v

mesto, kjer nas je že čakal zajtrk.

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[knjiga 10](#)